

el candeler

SETEMBRE CÀLID

A mig setembre, la represa del curs escolar sembla el senyal convingut per posar-nos novament en marxa. És el moment de començar a recordar el que la comunitat parroquial ofereix per a guiar i fonamentar millor la nostra fidelitat a Jesús i per a estimular el nostre testimoniatge de vida a que sigui més coherent i més creïble. En la segona part d'aquest CANDELER en fem memòria. Aprofitem-ho!

Enguany, aquesta tardor és molt calorosa, potser massa! A vegades, per esdeveniments que es van amuntant i no esclarent, l'ambient es fa fins i tot xafogós. No deixem que se'ns atordeixi el seny ni menys que se'ns paralitzi l'empeny pacient i entusiasta per un futur millor. La fe ha d'alimentar l'esperança i enfortir la fraternitat. Amb aquesta intenció, sense cap pretensió impositiva i amb veu baixa, us passo les meves reflexions. La situació política que estem vivint ens demana a tots serenor, discerniment i reflexió. Les reaccions instintives i amenaçadores porten a un carreró sense sortida, i a la frustració. Un esperit decidit i alhora pacífic, entusiasta i positiu, que no desqualifica ni menysté, és el que realment construeix.

1. Davant d'un conflicte social és normal que hi hagi pluralitat d'opcions polítiques. Cap d'elles pot pretendre de presentar-se com la més evangèlica o com la més moral. La diversitat és una condició prèvia per l'existència de la democràcia. El respecte del pluralisme és el primer pas de l'exercici de la democràcia.

2. Considerem Catalunya com a nació, per la seva història, la seva llengua, la seva cultura, i per tan ser estimada com a pàtria. Els nostres bisbes, unànimement, ho han afirmat per dues vegades (1985 i 2011) afegint que, en conseqüència, l'amor a aquesta col·lectivitat forma part del manament del Senyor al proïsme, individu o grup humà. Per tant, voler el bé i el futur millor, més just i més pròsper per la pròpia nació forma part dels deures cristians. El convenciment de què Catalunya és una nació és majoritària com ho demostra la opinió pública, les manifestacions massives i pacífiques, els estudis i publicacions de tots els rams de la cultura, una identitat expressada en tantes mostres d'art, de literatura, de pensament, de manera de ser, com a sentiment i reivindicació mantinguts durant segles.

3. És normal preguntar als qui formen part d'una nació com volen el seu futur i quina és la seva opinió sobre com aquesta s'ha d'organitzar políticament. D'això en diem consulta. Ningú la pot impedir perquè és un dret natural. Ningú es pot presentar com intèrpret únic d'un poble i menys encara sense escoltar-lo. En tot cas la llei regula, però no oprimeix; protegeix, però no coarta.

4. La gestió posterior dels resultats de la consulta correspon als representants del poble elegits democràticament, i ho han de fer amb tolerància i diàleg, sense desconèixer el passat ni prescindir del present, defugint en tot moment el sectarisme i la violència. Les decisions, que prengui la gestió política democràtica d'un conflicte en resposta a unes legítimes peticions, per a ser vinculants, en un segon moment, han de ser sotmeses a referèndum.

5. En aquesta etapa històrica de Catalunya, nosaltres, com a cristians, amb tots els ciutadans de bona voluntat, no ens en desentenem i a més defensem els drets de les persones i de la nació, i les seves justes aspiracions. Exigim que les decisions polítiques, que es vagin prenent, tinguin una clara preferència pels més desvalguts, estableixin mecanismes que afavoreixin la justícia i la igualtat d'oportunitats, persegueixin la corrupció i el luxe escandalós, afermin una convivència plural, oberta i lliure en la qual tothom pugui menar una vida digna.

Entre tots hem de procurar que aquest setembre no sigui de cap manera calent en l'enfrontament i sí càlid de fraternitat i que s'obrin, per fi, nous camins al futur de Catalunya. (Llegiu els quatre escrits, ben autoritzats sobre el tema).

La nostra comunitat cristiana, per la seva banda, inicia un nou curs pastoral, una nova oportunitat que Déu ens regala per a fer créixer la nostra fe cristiana, ben peixada per la Paraula i la pregària. Llegiu les propostes de l'apartat "VIDA DE LA PARRÒQUIA" i trieu el que us pugui ajudar millor.

Que santa Úrsula beneeixi el nostre poble amb flors de pau i germanor i el testimoniatge de la nostra fe encengui blancs i vermells de futur.

Josep Bofarull, rector de la parròquia

1 El bisbe de Solsona, Xavier Novell reitera el suport a la consulta i diu que “s’està usant la llei per impedir un dret fonamental” Amb el poble de Catalunya

Molts fidels de la diòcesi de Solsona seguïu amb interès els esdeveniments socials i polítics que està vivint el nostre país. Us sorprenguéreu de l’anunci de la data i la pregunta d’una consulta per al 9-N. Seguireu amb atenció la petició del permís al Congrés dels Diputats per a dur-la a terme i la negativa subsegüent; i espereu amb curiositat o us prepareu amb il·lusió per a la manifestació d’aquesta pròxima Diada.

Hi ha qui considera que l’Església no ha de parlar sobre aquest tema, però el papa Francesc ho va fer en una entrevista el passat mes de juny. Va parlar obertament dels processos d’independència, distingint entre les emancipacions i les secessions. Va identificar el procés català com un intent de secessió i va evitar qualificar-lo moralment, tot i esmentar les condicions en les quals un procés d’aquest tipus seria obvi i just.

Per això, he considerat que, per part meua, des de la doctrina social de l’Església, em calia dir una paraula adreçada a tots els fidels de la diòcesi sobre la qüestió clau que tenim plantejada: tenim dret o no a decidir el nostre futur?

La doctrina catòlica sobre el dret a l’autodeterminació dels pobles i de les nacions és clara. El papa sant Joan Pau II, davant l’assemblea de l’ONU, va afirmar sobre la nació: «El seu dret a l’existència és certament el pressupòsit dels altres drets [...]: ningú, doncs [...] no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d’existir [...]. Aquest dret fonamental a l’existència no exigeix necessàriament una sobirania estatal [...], però a condició que hi hagi un clima d’autèntica llibertat, garantida per l’exercici de l’autodeterminació dels pobles». Catalunya compleix els elements que la doctrina social de l’Església indica sobre la realitat de la nació: cultura, llengua i història. Només cal llegir els discursos del papa sant Joan Pau II a l’ONU, a la Unesco, als joves de Tòquio i al cos diplomàtic el Nadal de l’any 1982.

Els bisbes de Catalunya solemnement varen reconèixer la nostra identitat nacional en el document *«Arrels cristianes de Catalunya»*: «Els pobles que, com el cas de Catalunya, tenen consciència de la seva història anterior a la formació de l’Estat, i mantenen, juntament amb aquesta consciència, una cultura i una llengua pròpies [...], guarden viva la convicció que no provenen de la divisió administrativa d’un Estat-Nació [...]. Aquesta consciència de ser una realitat nacional prèvia [...] és el que dóna sentit nacional al nostre país». Amb motiu del 25è aniversari d’aquella carta pastoral conjunta, els actuals bisbes de Catalunya vàrem adherir-nos a aquesta convicció en el document *«Al servei del nostre poble»*.

El poble de Catalunya està convençut que som una nació. Així ho afirma el preàmbul de l’Estatut d’Autonomia del 2006: «El Parlament de Catalunya, recollint el sentiment i la voluntat de la ciutadania de Catalunya, ha definit Catalunya com a nació d’una manera amplament majoritària». I, de fet, malgrat que, en els darrers tres segles, són molts els episodis històrics en què s’ha intentat eliminar o limitar la seva identitat nacional, aquest poble no ha deixat mai de defensar-la, i, avui més que mai, vol exercir els drets que li corresponen.

Així, quan s’afirma que Catalunya no té dret a l’autodeterminació i que seria il·legal la consulta del 9-N, s’està usant la llei per impedir un dret fonamental que és anterior i superior a l’ordenament jurídic vigent. La Constitució de 1978 hauria d’aplicar-se de tal manera que fes possible que les nacions que formen Espanya puguin decidir lliurement el seu futur.

Des del meu nomenament com a bisbe de Solsona, he intentat acompanyar-vos com a pastor. Per això, tampoc no he callat sobre aquesta qüestió, defensant tant la llibertat de l’Església respecte a qualsevol posicionament polític com la legitimitat moral del dret a decidir dels ciutadans de Catalunya. Us demano, per tant, que no resteu aliens a aquest procés i, amb esperit democràtic i pacífic, escolliu amb tranquil·litat de consciència aquella opció davant la consulta que cregueu millor per al bé de Catalunya.

2 El bisbe de Girona Francesc Pardo reitera el suport a la consulta perquè “conèixer què desitgem els ciutadans és fonamental” Preparant el nou curs...

Pensant en el nou curs, que de fet comencem aquesta setmana, preparant el retorn al «cole», escollint activitats, assumint responsabilitats, celebrant la diada nacional de Catalunya, organitzant novament la vida de cada dia, he recordat les recomanacions que sant Pau fa als cristians de Filipis: «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tot-hom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d’acció de gràcies. I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d’elogi.... I el Déu de la pau serà amb vosaltres» (Fl 4,4-7). contents. No es tracta de qualsevol alegria, sinó de l’alegria que prové de l’Evangeli, de viure acompanyats per Jesús, de confiar-hi, de deixar-nos transformar per Ell. Alegria, que no és resultat de l’èxit, de la fama, del reconeixement, de la sort, sinó de l’amor rebut i ofert i del sentit que té la nostra vida. -Tractem bé tota persona, tant les persones més properes com les més allunyades de nosaltres a causa de les seves posicions, tarannàs... En tots els nivells de la nostra relació familiar, veïnal o social, no hem de respondre a les desqualificacions amb més desqualificacions, sinó valorar la diferència mantenint el respecte mutu. Ens cal preservar la convivència sabent que la diferència és un patrimoni col·lectiu. Hem de saber construir ponts de «comunió», exigència fonamental per a nosaltres cristians.

-Interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, amable... tot el que és virtuós i digne d’elogi... pensant en Catalunya (Onze de Setembre) i en tots nosaltres, ciutadans de Catalunya. Siguem conscients que ningú no és propietari del país, i que no hi ha una sola cultura ni una sola manera d’estimar-lo. És prioritari esforçar-se per cercar el bé comú per sobre de la pròpia manera de pensar i per sobre de qualsevol estratègia. Concretament, cal defensar el que sincerament creiem que és

millor per als ciutadans, però alhora ens cal ser respectuosos, justos, amables envers les persones i grups que tenen diverses postures en relació amb Catalunya i el seu encaix amb Espanya. Tanmateix, cal sempre el discerniment, la informació, el raonament i la possibilitat de decidir... Considero vigent la meua reflexió del dia 8 de setembre de l'any passat (2013). Co-nèixer què desitgem els ciutadans és fonamental per assumir decisions, siguin les que siguin, i per configurar el present i el futur. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res... La preocupació pel que viurem o ens passarà aquest curs és normal en tots els àmbits en els quals vivim. Tanmateix, sempre ens hem de sentir acompanyats pel Senyor i fiar-nos de la seva promesa: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món». No és que la seva presència solucioni els problemes automàticament, però sí que configura les nostres actituds i sentiments.

I acudim a la pregària per donar gràcies i demanar. No dubtem de la força de la pregària. Si aprenem a convertir en pregària els problemes, les flaqueses, els interrogants, les necessitats, els motius de sofriment, les foscores... la nostra comprensió de les persones i dels fets serà nova i diferent. Per què no ho provem?

3 El risc d'un nou 'integralisme catòlic' i el dret a decidir, per Salvador Pié

Des de fa un cert temps, el dret a decidir avui ha esdevingut una qüestió ben viva a Catalunya i hem vist que, a més dels partits polítics, també s'han posicionat públicament diverses entitats i organitzacions, entre les quals algunes de l'Església catòlica. Estem doncs, en el camp lliure i responsable de les diverses opcions envers el país en què vivim.

La novetat, però, pel que pertoca a les entitats d'Església, és que algunes, en les seves declaracions i ponències fetes públiques, han proposat una reflexió que té el risc de caure en el que es podria anomenar *integralisme catòlic* (diferent d'*integrisme*!). Aquesta formulació, forjada a Itàlia, serveix per qualificar el risc d'alguns nous moviments catòlics que, intentant superar els clàssics nacionalcatolicisme, cristians pel socialisme, fonamentalisme, Tea Party..., busquen una nova articulació, com més integradora millor, entre la fe cristiana i una opció política concreta, però resten sovint abocats a confondre-les en una espècie de religió civil per a tothom! Per això, en aquest context cal recordar que, si per una banda és bo comprometre's seriosament per tot allò que és just a nivell polític i nacional, per altra banda cal tenir present de no caure en el risc d'una quasi identificació pràctica del cel nou i la terra nova cristiana amb un ideal polític o nacional concret. M'adono honestament i amb certa sorpresa que hi ha formulacions recentment publicades que es podrien apropar a aquesta concepció, segurament sense que els seus autors ho vulguin i en siguin conscients. En aquest sentit, cal partir dels clars ensenyaments de la doctrina social de l'Església catòlica amb les justes concrecions dels documents dels bisbes de Catalunya (*Arrels cristianes de Catalunya*, 1985; *Al servei del nostre poble*, 2011), que toquen el concepte de nació amb els seus drets i la seva aplicació a Catalunya.

Ara bé: notem que aquest ensenyament de l'Església té la funció d'afirmar els principis ètics bàsics, tot deixant a cada persona les decisions polítiques amb les seves possibles concrecions. No es tracta, doncs, de criticar o de contradir el dret bàsic a decidir que comporta ser una nació -per això es va lluitar tant per la democràcia, i ja s'ha anat exercint aquest dret des de llavors fins ara-, sinó que cal tenir clar que la seva concreció avui no és, tal com afirmen alguns dels textos publicats i més divulgats, ni una opció fonamental -com a opció decisiva-, ni un principi ètic directament exigible per la doctrina social de l'Església, sinó que és el fruit raonat d'una opció prudencial i política, i per això els catòlics que creuen altrament sobre la seva forma d'exercir-lo avui no són infidels a l'ensenyament de l'Església, com alguns d'aquests textos publicats semblen apuntar. Atenció, doncs, a aquest risc, de segur que involuntari i de bona fe, el de caure en aquest nou i més modern perill d'*integralisme catòlic*. En efecte, els cristians hauríem de ser molt cautelosos, tot seguint el Concili Vaticà II, que subratlla la justa autonomia del món (GS 36-39) i alhora tot diferenciant entre el principis generals de l'ensenyament de l'Església i les seves diverses concrecions prudencials, i, alhora, recordant el mal, i fins i tot l'escàndol, que ha provocat la seva barreja indiscriminada en la història de l'Església, també a casa nostra.

Per això, ni a la teologia ni òbviament a l'Església com a tal els pertoca avui ser protagonistes d'aquesta situació, sinó que cal partir d'una laïcitat seriosa que comporta afirmar la justa autonomia pròpia del món civil i polític. D'aquesta forma l'Església, particularment per mitjà del viu i respectuós testimoni compromès dels cristians, podrà fer més actuals les paraules de Jesús quan va afirmar, causant ja forta sorpresa en el seu temps, que cal "donar el que és de Déu a Déu, i el que és del Cèsar al Cèsar".

4 Rèplica al teòleg Pié sobre el dret a decidir, per Oriol Domingo.

1. Salvador Pié escriu "El risc d'un nou integralisme catòlic i el dret a decidir". Cal dir al teòleg i rector de Santa Maria del Mar que la Doctrina Social de l'Església i el dret a decidir no són cap

risc per la convivència lliure i democràtica dels ciutadans i dels pobles. Al contrari, el risc és impedir l'exercici del dret a decidir.

2. L'article és parcial perquè l'autor només fa referència a una de les parts d'aquest debat cívic, polític, ètic i cristià. Es refereix amb prevenció als sobiranistes catalans, especialment als catòlics sobiranistes catalans. Afirmar fins a cinc vegades, ¡cincl!, que aquests corren el risc de mantenir una postura no ajustada a la doctrina eclesial. No és així. La postura dels catòlics favorables al dret a decidir respecten en síntesi dos punts. Primer: la Doctrina Social de l'Església, els documents pontificis i dels bisbes catalans defensen els drets de les persones i de les nacions com Catalunya. Segon: totes les opcions polítiques (unitat d'Espanya, federalisme, confederalisme, sobirania de Catalunya) són legítimes sempre que es propugnin de manera pacífica i democràtica.

3. L'article es imprecís quan se refereix a l'opció sobiranista de persones i de grups catòlics catalans. L'autor parla de fa un "cert" temps, "diverses" entitats, els "seus" autors, "algunes" organitzacions, "alguns" moviments, "algunes" formulacions". I així fins a nou vegades. Criticar de manera generalitzada i ambigua no està ben fet. Sobretot si es fa des d'una trona, encara que sigui la d'una diari. Les coses han de ser dites pel seu nom. Clar i català.

4. L'article també és parcial perquè Pié no es refereix en cap moment als sectors unionistes ni als catòlics sobiranistes espanyols. Es veu que aquests no corren cap risc d'equivocar-se. No cita ni critica els documents de contingut nacionalcatòlic de la Conferència Episcopal Espanyola aprovats amb el vot, entre altres, de l'arquebisbe Carlos Osoro i dels cardenals Antonio Maria Rouco i Antonio Cañizares. L'episcopat espanyol encara defensa que la unitat d'Espanya és un bé moral. Es a dir, no acceptar la unitat espanyola és immoral. Això és integritisme nacionalcatòlic.

VIDA DE LA PARRÒQUIA

CATEQUESI D'INFANTS

Inscripcions: del dilluns 15 a divendres 19, de 6 a 2/4 de 8 de la tarda, a la rectoria de sant Joan

Inici de la Catequesi: diumenge 5 d'octubre a les 11 del matí

GRUP DE JOVES (des dels 12 anys; cursos d'ESO): els divendres, des de 2/4 de 8; comença el divendres, 10 d'octubre

ADULTS

Estudi de l'evangeli del diumenge (amb pregària, reflexió i aplicació a la vida): cada dimecres, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9, davant del Santíssim Sagrament, a sant Joan,

Reflexió en grup sobre "La pregària cristiana, avui": el dimarts (una hora, cada 15 dies), a 2/4 de 5 o a les 8 de la tarda, a la rectoria de sant Joan.

Pregària en grup: cada 2n dissabte de mes, a les 7 de la tarda, a sant Joan.

Exposició del Santíssim Sagrament: cada dijous, de 2/4 d'11 a les 12, a sant Antoni.

CELEBRACIÓ DEL SAGRAMENT DEL PERDÓ

Cada dimecres, de 2/4 de 11 a 2/4 de 12, a sant Antoni.

Cada dia, abans de la Missa de 10, a sant Antoni.

Cada dissabte, des 2/4 de 8 a les 8 de la tarda, i de 2/4 de 12 a les 12, a sant Joan

CALENDARI D'ACTES:

- SETEMBRE** Festa de sant Mateu, a Miramar: diumenge 21, celebració de l'Eucaristia, a les 6 tarda
Formació dels catequistes i preparació del curs: dilluns 22 i 29, de 8 a 9 tarda
Consell Pastoral Parroquial, primera reunió: dijous 25, a 2/4 de 9 tarda
Reunió de pares de la Catequesi: dimarts 30 (de 3r curs), dimecres 1 d'octubre (2n curs), divendres 3 d'octubre (4t, 5è i 6è curs), a les 8 tarda
- OCTUBRE** Pelegrinatge arxiprestal a Montserrat: dissabte 4
Inici de la Catequesi, trobada de les famílies: diumenge 5, des de les 11 matí
Inici de les sessions de Catequesi: 7, 8 i 10, a les 6 tarda fins a 2/4 de 8
Pregària en grup: dissabte 11, a les 7 de la tarda, al Santíssim Sagrament de sant Joan
Festa de la Mare de Déu del Pilar: diumenge 12, Missa a 2/4 d'11, a sant Joan
Celebració de la Primera Missa de Mn Joan Bové a sant Joan, diumenge 12, a les 12
Formació de catequistes, primera sessió: dissabte 18, de 4 a 7 de la tarda, a la rectoria de sant Joan, al segon pis
Trobada de portants del St Crist de Catalunya: diumenge 19. A les 10, Via Crucis al carrer; a les 12, celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr Arquebisbe, a sant Joan
Reflexió sobre "La Pregària cristiana, avui", dimarts 21, a 2/4 de 5 o a les 8
Festa de Sta Úrsula, diumenge 26: inauguració de la restauració de la seva capella, a les 11; celebració de l'Eucaristia, a 2/4 de 12, amb la Coral Espinavessa